

тѣй не получи прощеніе. Тѣй и грѣшника ако не исповѣда своите грѣхове предъ дѣховника, нѣма да получи прощеніе, но ще погине като Кайна съ грѣховете си.

Сократъ философъ като взрвалъ изъ единъ атинейскъ уличъ, видѣлъ единъ неговъ ученикъ чи излѣзва отъ единъ не почтенъ кѣща, и като видѣлъ Сократа своего учителя драпилъ на задъ да са затѣли: а Сократъ му рекалъ: юноше! (момче) не е срамно да излѣзвашъ отъ такъзи кѣща, но срамно е да влѣзвашъ и да сѣдишь взтре. Тѣй и нѣе да не са срамѣваме когато ще си исповѣдаваме грѣховете, но да са срамѣваме когато ще ги правиме, и когато сѣдиме въ грѣха безъ покааніе. И макаръ да е срамно да си исповѣдаваме грѣховете, но по добръ е да ги исповѣдаме тѣка предъ одного чловѣка (дѣховника), неже ли да са срамѣваме тамо предъ божіите ангелы и предъ сичкѣа свѣтъ.

И когато са исповѣдаваме тѣка, трѣбъ да знаеме какъ само онока исповѣданіе быка полѣзно, когато са овѣщае чловѣка истинно, чи нѣма да са врѣща вече на предныте грѣхове: защото безъ тѣй, исповѣданіето нѣма никаква сила, нити може чловѣкъ да приближи до царство небесное съ такъзи исповѣданіе: понеже возлюбленныа христовъ ученикъ стои при вратата на царство небесное, и дѣма: възвѣчегата, възвѣ маріосниците, възвѣ кѣркарите и сичките грѣшници. Кѣчегата нарича оныа, които са омыкатъ съ покааніе, а послѣ пакъ са врѣшатъ на предныте си грѣхове като кѣчегата на свояа възвѣчегата. Но може нѣкой да рече: какъ писаніето дѣма: колкото пѣти паднешъ, толко пѣти стани. Тѣе е истина, но писаніето дѣма, да не са отчае чловѣкъ кога падни въ грѣхъ, и да знаеме чи богъ стѣкога е готовъ да пріемни нашето покааніе: защото знае нашѣта тѣлеснаа слабостъ. Но гледаме чи богъ отъ много недостойны чловѣцы дига своата благодать и ги мажи залъ: защото са каатъ и исповѣдаватъ, а послѣ пакъ са врѣшатъ на тези грѣхове. И тога не може да са нарече тока исповѣданіе, но само едно лицемѣріе.

Трето, който са кае истинно, той трѣбъ да удовлетвори, сирѣчь: да заслѣжи за грѣховете си толко тѣготы, колкото е тѣжакъ грѣха му. Но какъ да удовлетвори за грѣховете си, и съ каквы работы? трѣбъ да направиме за нашыте грѣхове постъ, като Пинакитенете, да пролѣме слъзы като давида, който измыкалъ съ коа ноцъ своата постелка съ плачь, и да раздаде милостына, каккото рекалъ пророкъ Даніилъ на царъ Навѣходоносора: царю! искѣни си грѣховете съ милостына, и неправдыте съ милосердіе, възвѣ сиромасыте. Такъзи удовлетвореніе са трѣдилъ да положи свѣтлый Іоаннъ предтеча на еврейскѣа народъ, и дѣмалъ: направете плодове достойны за покааніе. Тѣй дѣмалъ и апостоу Павелъ на римляните: